

1998

Løssalg kr 14.- (Verdi kr 15,-)

Postadresse: Veierlendingen, 3144 Veierland

Telefon BAI: 333 88 222

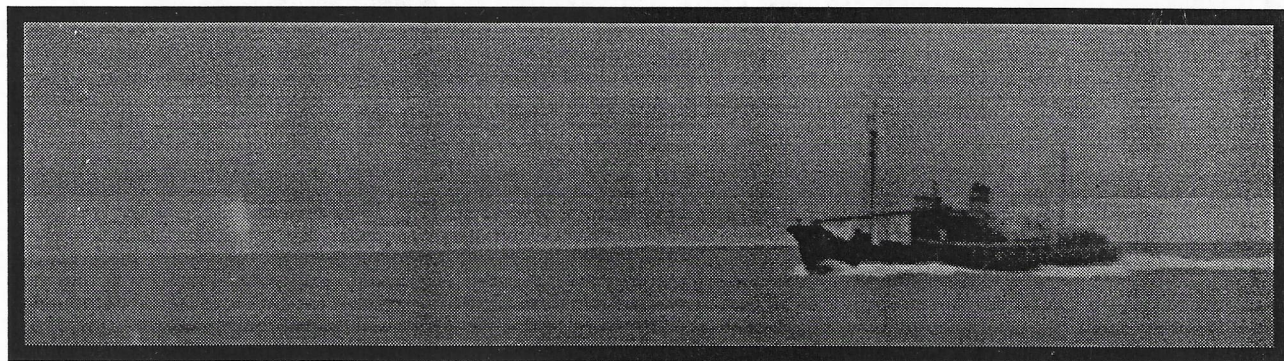
Telefon GSP: 333 88 026

Postgiro: 0823 03 15087

Veierlendingen

Nummer 98.02 Årgang 10

Mauritz Jacobsens opptegnelser

Avskrift av Mauritz Jacobsens opptegnelser

(BAI) Den utrolige historien som nå følger har vi fått av en sommergjest. Desverre har jeg mistet hans navn og adresse slik at jeg i dag er usikker på hvem det var som leverte dette manuskriptet. Vi håper imidlertid å kunne komme tilbake med korrekte opplysninger senere. Bildene er fra Arne Clausens fotoalbum.

Slik er historien ordrett avskrevet fra det manus vi har mottatt:

Jeg lovet dem for en tid siden at jeg skulle nedskrive mitt sjømannsliv og sende Dem. Og så skal jeg her forsøke å nedskrive det og sende Dem såvidt nøiaktig som jeg husker det. Kan nokk hende det er en eller anden dato jeg ikke riktig erindrer enskjønt jeg har en god hukommelse og erindrer omtr. alt fra jeg var guttunge.

Jeg er kommet til verden 1853 på gården Nordre Tange Veierland. Mine foreldre var Nikolai Jacobsen og hustru Bea, født Bryde. Som alle ungutter

her på øen skulde jeg naturligvis tilsjøs. Etter å ha vært et par turer med min far før konfirmasjonen drog jeg ut våren 1869. Første gang som sjømann 16 år gammel på Nordishavet med selfangerbriggen «Haabet» tilhørende Sven Foyn. kapt. Nils Knutsen.

Vi gikk fra Seviken, Nøtterøy, som dengang var Sven Foyns vinteropplagsplass for hans sel- og hvalfangerflåte.

Fortsettelse side 4

Veierlendingen

Redaktør: Bjørn Arve Iversen og Geir Prytz

Redaksjonssekretær: Britt Kyllø Paulsen (permittert — tvillinger)

Lederen - hva er en leder??

For mitt vedkommende en diktatorisk sjefredaktør som pålegger en stakers vise-vikar-stedfortreder-reserve-assistent-redaktør å skrive lederen til øyas eneste konservative, sosialdemokratiske, sentrumsorienterte, partiløse avis; Veierlendingen.

Alene og på egen hånd identifiserte jeg først ikkene; hva jeg ikke skulle skrive om:

Ikke skal den handle om Jantelovens «Du skal ikke komme her og komme her», for den er vi kjent med de fleste av oss som har noen år på baken.

Den skal slettes ikke handle om «fjæren som ble til 10 høns» for det tok massemedia seg av i sommerens agurktid.

Den skal ikke handle om 4 kjente tilfeller av Borelia på øya heller, «for det er i løpet av 50 år» sa en lokal representant for den skråsikre uvitenhet til meg. Riktig nok i de siste 5 årene av de 50 år men likevel; i løpet av 50 år. Svartedauen ser heller ikke så ille ut i et slikt perspektiv.

Den skal ikke handle om trafikken på Veierland for i henhold til å rets møte i hytteeier-foreningen har vi fastboende en selvjustis som er tilstrekkelig og hvis den ikke strekker til har vi i sommerhalvåret en selvutnevnt politimester Bastian (ikke formannen), som vil ivareta «nabojustisen» sør på øya sammen med Holgers venn som labber rundt nord på øya.

Den kunne ha handlet om kommunikasjon og da spesielt om språker vårt som med sine alsidighet alltid kan tolkes i flere retning og hvordan sak ofte forveksles med person, men det er det ikke mere spalteplass til så det får bli en annen gang.

Veierland er inne i en brytningstid hvor generasjoner skiftes både blandt hytteeiere og veierlendinger. Tilflyttere ønskes velkommen i den hensikt å vedholde bosetting. Vi trenger i så måte unge trær i den nye skogen slik at gjennomsnittsalderen kommer på et strategisk drivverdig nivå. Det er i en slik periode viktig å vokte seg for ikke å gå baklengs inn i fremtiden.

Ha forøvrig en riktig god sommer når den kommer.

ALARMTELEFONER

110 — 112 — 113

110 ved brann, 112 til politi og 113 til lege.

Ros og Ris

Ros til Atle Thorbjørnsen, Britt Kyllø Paulsen og Øyvind Løken som har gjort en kjempejobb i komiteén som har hatt ansvaret for oppgradering av lekeplass og arealene rundt vellet. (red2)

Ros til Solveig Torgersen som hadde ansvaret for sykebilene hele 1997. (red2)

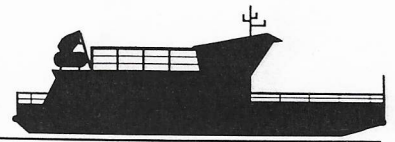
Ros til Anne Iversen som har laget billedkavalkaden fra vellets 50 års jubileum. (red2)

Ros til alle som stiller opp og sitter med kaketotteriet utenfor butikken. Spesiell ros til Anne Torgersen som hadde påtatt seg ansvaret med organiseringen i 1997. Lotteriet bidro med nesten kr 10.000,- til vellets kasse. (red2)

Ros til Kari Kaasa som organiserte plenklippingen på vellet i 1997. Vi oppfordrer med dette alle andre frisører til å gjøre det samme. Ros til de som klippet også. (red2)

Ris til dem som ikke stiller på dugnad. (red 2)

Ros til Peder som gjør en kjempefin jobb på kirkegården.

Halvgamle nyheter og småplukk

Tvillingvits(BAI) Siden vi har fått tvillinger på øya...De som ga meg denne bruker den hele tiden:

De havner i nærheten av hverandre i en kø. De later som om de ikke ser hverandre. En eller annen spør forsiktig «Unnskyld, men er ikke dere tvillinger?».

Førstemann snur seg og ser på andremann, løfter hånden forskrekket til munnen og utbryter: «Gud. Hun (han) er jo helt lik meg!».

Noen er glade i påskeferie, noen er ikke glade i påskeferie. Noen er så glade i påskeferie at de reiser to ganger. Først en gang *uten* skistøvler og så en gang *med* skistøvler. Jeg forstår ham så godt — det er jo ikke det å nå målet som gir glede, men selve reisen.

Siden han det gjelder er nyinnflytter og hadde mye, mye høyere grad i enn meg i det militære skal jeg ikke rope hvem det var...(red2)

Rispestua var en av 5 kandidater til kommunalt kulturminne på Nøtterøy. Nøtterøy historielags eiendom Fagertun ble valgt. (red 2)

Boken «Veierlandsminner» ble presentert på Veierland vel 23-03-98. Sverre Solberg som vokste opp på Veierland er initiativtager til boken. Hans erindringer står da også sentralt i boken. Boken er utgitt i nært samarbeid med Veierland vel .

Boken inneholder først og fremst viktig stoff fra Veierlands historie, men vi finner stoff helt frem til kommunedelplanen som ble vedtatt i fjor.

Kjøp anbefales. (red 2)

Sommeren 1998 tilbyr Nøtterøy kommune digitale Veierlandskart. I Veierlendingen har vi brukt digitale Veierlandskart i mange år. Vi var desverre ikke klar over at det var en sensasjon. (red2)

Vellet har vært benyttet 184 dager i 1997. Vellet sto altså ubenyttet i 181 dager. (red2)

På vellet, ved siden av brannstasjon/trafokiosk finner vi nå øyas miljøstasjon. Her skal du kvitte deg med malingrester, gammel rottegift, og annet som Holger ikke vil ha i søppelkassen. (red2)

Vellet har fått flere B-medlemmer og færre A-medlemmer. (red2)

Først får de tvillinger så får sauene dems trillinger. Sånt er ikke normalt. (Red2)

Nytt og gammelt styre i vellet

Tittel	1997	1998
Formann	Kari Paulsen	Kari Paulsen
Nestformann	Egil Torgersen	Egil Torgersen
Sekretær	Øyvind Løken	Thor Jacobsen
Kasserer	Kari Kaasa	Kari Kaasa
Styremedlem	Carl Klyve	Gunn Halvorsen
Styremedlem	Gunn Halvorsen	Espen Hoel
Styremedlem	Thor Jacobsen	Øyvind Løken
Varamedlem	Svein Pedersen	Svein Pedersen
Ungdomsrepresentant	Ingen	Ingen

Vellet har i dag nesten 220.000,- kroner på bok. Dette burde få styret til å skjelve aldri så lite i buksene. Med 20% avkastning gir dette inntekter på over 40.000,- i året. Like mye som basaren. (BAI)

Sally kan være glad Per dukket opp der hun hang etter Halsbåndet i en dyp kløft langt inne i Veierlandsjungelen. (BAI)

Vil du være fadder for et skilt, en benk eller noe annet som trenger ettersyn og vedlikehold? Ta kontakt med Veierland vel, Næringslivsfoeningen eller avisa så får du et flott fadderdiplom. Skikkelig status å være skilt fadder eh... jeg mener skiltfadder. (BAI)

Rispestua er det første museum på Nøtterøy. Redaktør 2 mener imidlertid å huske noen sommerbarn med eget museum i bua på Båsløkka. Nok om det. Til den offisielle åpningen, 28-06-98, skrev Karin Bang en prolog:

Om tidene skifter
I en verden forvirrende stor
så finnes en rød liten stue
hvor minner og eventyr bor

Vi eier en dyrebar fortid.
Mangt er å lære av den...
Nå øyner vi også en fremtid
med trivsel og liv igjen.

Vi sender en kjærlig tanke
til slitets kvinne og mann:
et rødt lite gjerte skal banke
i hjertet av Veierland.

Har du sett båten i haven hos Prytz (han med hatt og campingvogn)? Han har laget den selv! Det skulle du ikke tro når du ser'n — Prytz altså. (BAI)

Fortsettelse side 4

Vi gikk ut såvidt jeg erindrer 20. februar 1869. Da vi kom ut mot Utsira fikk vi en ren NW-orkan på oss som nær holdt på å begrave oss. Vi holdt på å kappe riggen da skuten holdt på å kantro. Men så sprang sviktet storstump og imidlertid løyet den litt så skuten reiste seg litt igjen.

Men vi mistet alle seilene våre, både de som var fastgjort og de små klutene vi hadde på samt to fangstbåter og ellers endel overbordskade. Men dagen etter hadde den løiet omtrent helt så vi fikk bendt nye seil og ellers gjort oss noenlunde i sjøstand igjen. Kom vi da endelig til isen etter tre ukers nordtur og variabelt vær. Da vi kom opp til isen fikk vi smult vann og så var det å få opp topp-tønner og få fangstbåtene i davidene, de vi hadde igjen, vi hadde jo mistet to på nordturen. Ja, den ene fikk vi nå lappet på så den ble noenlunde brukbar.

Så var det å lete etter ungfangsten og vi kom i den så vidt jeg erindrer en av de siste dagene i mars. Det var en stor ungfangst dette året, men etter to dagers dragfangst på isen fikk vi en forrykende nordost storm som rev isen opp og vi drev ut av den. Men etter noen dagers forløp kom vi opp i fangsten igjen men da var isen fordelt så fangsten foregikk med båtene og mesteparten av selen var spredt utover havet så vi fikk bare 4 à 5 000 ungsel og dette var jo ikke halv last engang. Så var det å ta fatt på gammelfangsten. Vi gikk da ned under Island og der var sel nokk. Vi lastet på noen dager og gikk så hjem med uspekket sel. Kom hjem 17. mai til Tønsberg (det var endda 2. Pinsedag). Lå så ved revodden som dengang tilhørte Sven Foyn. Mannskapet ble ombord en ukens tid og spekket av selen.

Den samme briggen «Haapet» forliste i en NO orkan den 13. mars 1871 med mann og alt. Ja, det var et sørgelig forlis. Der ble 19 enker bare i Sandehherred omkring der hvor skipperen hørte hjemme.

Annonser i Veierlendingen

1 side	kr 950,-
1/2 side	kr 400,-
1/3 side	kr 250,-
1/4 side	kr 180,-
1/8 side og mindre	kr 120,-
50% rabatt til medlemmer av VNF.	

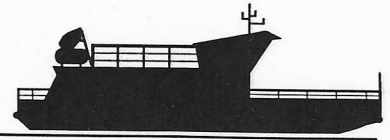
Så gikk jeg to sommere med min far i anden fart, men den siste hjemreisen om høsten slet vi så ondt, den ene NO snøstorm avløste den anden, 2 mann syke, lite og ingen proviant på det siste, da vi fikk så lang reis. Dertil så kaldt. Vi hadde nemlig ingen varme i lugaren. Men vi kom da endelig hjem 2. Juledag 1871 til Langøflaket i Tønsbergfjord og da lovet jeg min tysk på at jeg ikke skulde have mere av den farten.

Så om våren 1872 gikk jeg på Ishavet igjen med selfangeren «Magdalena» som dengang hadde dampmaskin, kaptein Arnt Bryde. Men vi gjorde ikke store ungfangsten den gangen da vi kom for tidlig på selen, som holdt på å yngle så den gikk langt inn i isen hvor vi ikke kunde komme den efter. Vi hadde så vidt jeg erindrer en fangst av 5000 ungsel og dette var jo snøtt halv last.

Jeg må fortelle om en isbjørnhistorie jeg var ute for denne gangen og som var nokså spennende. Vi lå fastfrosset etter ungfangsten, forresten flere fartøier i følge. Vi fikk da ordre av kapteinen at alle mann skulde gå på isen og se om vi kunde finne en selunge eller to. Fikk vi en skulde vi være fri for dagen. Dette var tredje Påskedag. Vi fikk ordre om å gå 2 mann sammen om den ene skulde falle i isen, men dette var forresten ikke tale om for isen var sammenfrosset som en tett mur. Vi skulde da spre oss noen på hver vår kant. Jeg og en mann til gikk da ifølge. Vi var ikke kommet langt fra skuten før jeg fikk se en selunge og gikk bort og slo den i hjel. Der ligger en til, sa jeg. Nå tar vi hver vår og drar ombord, foreslog min kamerat, så er vi siden fri for dagen. Nei, sa jeg. Gå du ombord med disse så går jeg litt lenger oppover.

Men jeg gikk og gikk, men fant ingen. Da var jeg nokså langt fra skuten efter å ha gått et par timers tid, antar jeg. Men jeg så en klare lenger oppe i isen. Nå skal jeg gå så langt tenkte jeg. Da var jeg så langt fra skuten at jeg kunde se den til bramrærne. Da jeg kom opp til råken var der en del skrugarer i isen og der traff jeg på noen nyføtte klapmysunger. Fandt fire av den, slog dem ihjel, flådde dem og la dem i dragsælen for å dra ombord (dragsælen er et tau som vi trekker skinnene i). Så fikk jeg høre noen skraping bak en stor skrugar og så tenkte jeg der var en klapmysunge til.

Jeg tar den også, tenkte jeg, det blir nokk stiv bør, men isen var pen og slett å gå på og jeg forstod jeg vilde være ombord i dagslyset. La så bølen fra mig og gikk bak iskossen for å slå klapmysungen. Men da reiser de sig en formektig svær bjørn, det største eksemplar av en hanbjørn jeg har sett. Hvad skulde jeg så gjøre? Hadde jo intet annet å forsvare mig med enn sekhakken og flåkniven.

Men jeg hadde hørt den ikke gikk på folk når den ikke var sulten og der hvor vi var var der selskroter nok etter fangsten som hadde foregått deromkring.

Da jeg fikk se den, reiste den sig bare opp og stod og gjespet. Formodentlig hadde den ligget der og sovet. Jeg gikk så tilbake til selbølen min som lå bare noen skritt derfra. Men da den hadde sittet en liten stund så kom den og gikk kloss opp på siden av mig. Men jeg gikk og han fulgte med. Snart var den på den ene siden av mig, snart på den andre, men gikk bestandig bakenom mig når den skulde skifte. Aldri fremfor mig. Dette holdt vi gående nedover mot skuten.

En gang slog den kloen i selbølen min og da måtte jeg slippe og så satt den sig igjen. Da stod jeg og lurte på hvad jeg skulde gjøre. La bølen ligge der og gå, nei det hadde jeg liten lyst til. Jeg tok så hakken og drog den forsiktig til mig. Dette satt den og så på. Men da jeg begyndte å gå igjen kom den også. Dette varte helt til jeg begyndte å se skroget på skuten, i samme tempo, så på den ene siden og så på den andre. Men den forsøkte ikke å ta bølen fra mig mere.

Imidlertid hadde kapteinen gått opp i tønne og så roper han ned: Gå et par skyttere oppover der for der er en bjørn som holder på å ta en mann der oppe. – Men han vilde slett ikke ta meg, han bar fulgte meg som en trofast hund.

Da han fikk se disse to mennene som kom, reiste han sig på bakbena og så på dem og da sto også jeg stille for å få en pust i bakken. Men bjørnen likte ikke at disse karene kom. Han så på mig og skulde liksom takke for følget. Så drog han fra mig tvers bortover isen og jeg ønsket i mitt stille sinn at han ville dra på så de ikke fikk tak i ham.

Imidlertid var de kommet så langt tvers på ham at de fikk slengt noen kuler borti livet på ham så han stupte tilsist. Dette fikk han fordi han hadde vært mig en tro følgesvend.

Da jeg kom ombord spurte skipperen om jeg var redd. Nei, sa jeg, ikke det spor. Og ikke var jeg det heller. Jeg har i min lange tid på ishavet, 28 år, skudt en mengde bjørn, men jeg har ikke sett mere enn en som vilde ta mig. Dette var i en hanselfangst. Men den gikk på uten stopp. Men den gang hadde jeg jo riflen å forsvare mig med. Da det smalt faldt den ikke mere enn ca. 2 favner fra mig. Dumdristig nok av mig å slippe den så langt innpå mig, men jeg hadde morro av å se hvor nær den vilde gå mig. Tenk om riflen hadde klikket. Det

har også hendt undertiden, når en fikk tak i noen gamle patroner som hadde ligget ombord i årevis.

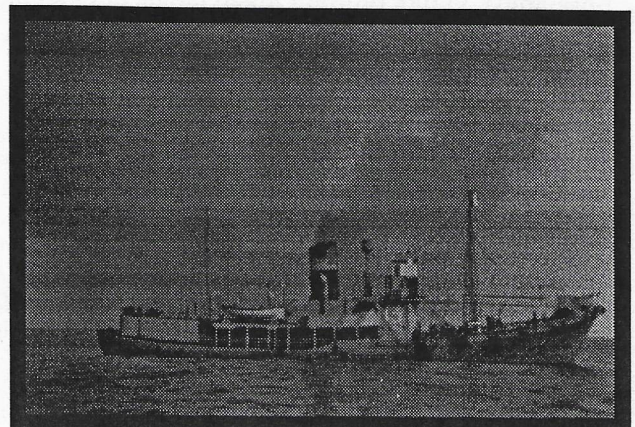
Vi ble da liggende fast i isen med «Magdalena» en ukes tid. Så var det å gå nordover å forsøke oss på gammelselen, men det gikk ikke rart med den heller. Vi fikk så vidt jeg erindrer 1100 sel. Det var alt ialt en fangst av snøtt halv last. Vi kom hjem ved St. Hanstider.

Året etter ble jeg med «Capella» som dengang var ny og gjorde sin første tur på Ishavet. Den var bygget i Bremerhaven, tilhørte et Gøteborgrederi, men stasjonert i Norge. Samme skipperen A. J. Bryde, som hadde «Magdalena» året før.

Disse årene var min hyggeligste tid på sjøen. «Capella» var en deilig skute og skipperen en flink mann og en ordenskar i alle dele og et utmerket mannskap hadde vi. De fleste var med år etter år og omtrent hvert år kom vi fullastet hjem.

1882 ble jeg første gang skipper på Ishavet, fikk «Jason» av Sandefjord å føre. Den var bygget i Sandefjord, tilhørte for det meste Sandefjordsrederi med Christen Christensen som korresponderende reder. Den hadde jeg i 8 år fra ny av. Men så kom der ny skipper ombord, da «Jason» ble solgt til et tysk rederi og utelukkende skulde gå på bottle-nosefangst, som dengang var så lønnende. Men denslags fangst hadde jeg ikke noe kjennskap til.

Mitt første år som skipper på «Jason» begyndte ikke meget heldig. Vi fikk slått av det ene propellbladet i isen da vi skulde lete etter ungfangsten og dette gjorde meget til at vi gikk glipp av ungfangsten. Forresten var det ikke mere enn fire skuter som kom i ungfangsten dette året. Så gikk vi til Grønland for å forsøke oss på klappmysfangsten. Første gang vi skulde gjøre fall på den (båtfall) slog vi av det andre bladet, så vi hadde bare navet igjen. Så måtte vi forsøke å komme til Island for å skifte ny propell, men da hadde vi jo bare seilene å holde

oss til, så det ble en lang og besværlig tur. Men vi kom da endelig inn til Isafjord, fikk satt skuten på land og etter et svært arbeide fikk vi nå skiftet propellen. Dagen etter vi gikk derfra kom vi til isen igjen og et par dager derefter, St. Hansaften, fikk vi fall på klappmysten og tok da i et trekk 4000 klappmys, så dette var jo et godt tak. De andre skutene hadde ikke fått noe den tid vi var vekk.

1885 — eller 86, husker ikke så nøye årstallet — hadde vi en lei opplevelse ombord, fikk nemlig ingen difteri. Blandt 65 mann var dette sanelig ingen spøk. Ikke hadde vi doktor ombord, ingen syke- lugar og ingen medisin for denslags sykdom. Der døde to mann så vi bestemte oss for at sette kursen for Norge, men etter et nytt skipsråd ble vi enige om å vende tilbake til isen igjen og anløpe Island for å få legehjelp.

Men da vi kom til isen igjen kom vi opp i en del ungsel og da måtte vi forsøke å få rigget ut, så mange båter vi kunde bemanne. Vi fikk da greid å få isving 8 båter og da det var et yndikt vær med stille og sol var det som mannskapet kviknet til. Vi tok da 5000 ungsel og hadde like stor fangst som de beste av skutene som hadde vært i ungsel-fangsten.

Så bar det avsted for Island, men da vi kom i nærheten av land hadde de fleste av mannskapet blitt nokså friske og ville ikke landsettes. Så gikk vi til Grønlandsisen på klappmysfangst. Vi visste at når vi kom ditbort traff vi flere engelske skuter som hadde lege ombord. Og da vi traff en av dem fikk vi lege ombord og medisin og de ble friske og vi kunde fortsette fangsten. Men, som sagt, vi mistet jo to mann.

Året 1888 hadde jeg Nansens ekspedisjon ombord i 6 uker da han skulde fare over Grønland.

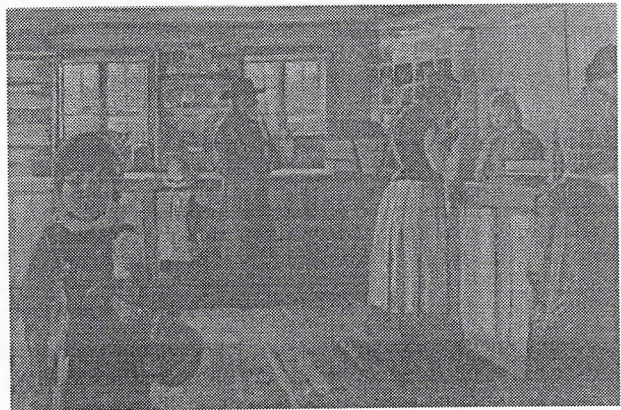
Da jeg hadde ført «Jason» fikk jeg «Harald Haardraad», men den hadde jeg bare et år. Var så uheldig å miste 2 mann der også. Ved forsøk på bottle-nosefangst, vi fikk omtrent ingen fangst det året og alle skutene kom omtrent tomme hjem.

Så fikk jeg «Harald Haarfager» å føre. Den hadde jeg i 6 år. Men så ble det omtrent slutt på selfangsten for de større skuters vedkommende og de fleste ble solgt til ekspedisjoner, bare 3 a 4 holdt på selfangsten et par år til.

Jeg besluttet så å forsøke å få noe på landjorden.

Ble dampskipsekspeditor og sundmann ved Vrengen på Tjømmø, der hvor den nåværende Vrengenbroen er. Men det viste sig dengang det var en

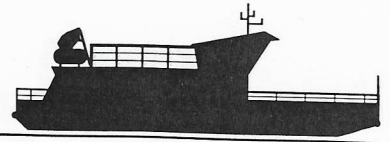
dårlig avlagt post og lite å leve av med min nokså store familie. Hele min lyst sto til å komme på jakt etter sel eller hval igjen. Helst var det hvalen jeg hadde lyst til å probere. Ble så skytter og fører av en ny hvalbåt som ble bygget ved Nylands verksted i Oslo for delvis norsk og Newfoundlandsk regning. Gikk så over til Newfoundland med den for å drive hvalfangst. Der ble jeg i 4 år, men så ble det slutt på hvalen der. Hvalfangststasjonene ble nedlagt og båtene ble solgt. Flere av dem kom over til Japan.

Vrengen Landhandel (Edvard Munch 1888)

Så ble jeg skytter og skipper på en ny hvalbåt som ble bygget på Akers Verksted for regning skipsreder Erling Lund. Gikk så over til Japan med den. Dette ble en uhyggelig tur. Ikke for båtens skyld, for det viste sig å være en utmerket båt i alle dele, men vi kom opp i så meget rot og uhygge på turen. Vi hadde en kvikk og fin reis til vi kom til Aden. Men der ble vi liggende i over 2 uker og der var det et fælt hull, varmt og usselt. Dyplastet som vi var med bunkerull både i rummet og på dekk kunde vi ikke komme over Det Indiske Hav før SV monsunen fikk gitt seg litt. Og så mens vi lå i Aden gjorde mannskapet mytteri ombord, vi hadde nemlig mens vi lå i Oslo fått et kinesisk mannskap opp fra London for å spare hjemreisepenger for et norsk mannskap, og det viste sig at vi hadde fått tak i det værste pakk av kinesere en kunde tenke sig. De gjorde vrøvl fordi de ikke kunde få fersk vann nokk å bade sig i. I Aden var ferskvannet så dyrt at vi måtte rasjonere det. Men etter at vi hadde fått i land de to verste av urostifterne kom vi da endelig avsted, med to mann mindre.

Så gikk det bra inntil vi kom på den andre siden av Kina. Da en dag merket vi brann ombord i forrommet og dette var sandelig uhyggelig, da vi hadde flere kasser med krutt der under hele rommet fulgt av kull. Men vi fikk nå opp alle kullene og det viste sig at være full kullbrann i et vedtræ som lå allerunderst i rummet.

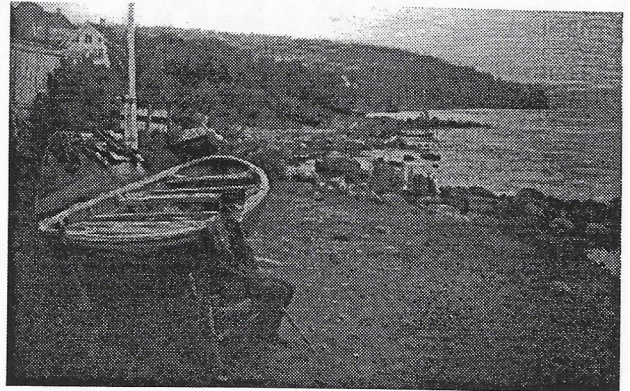
Dagen efter kom vi opp i en forferdelig tyfon, men vi klarte denne også og kom endelig inn til Hongkong noen dager etterpå. Så ble vi liggende der i fire dager grunnet tyfonsignalet var oppe uavbrutt. Fikk en der også, men da lå vi nå i havn, men vi hadde begge ankerne ute og kjettingene på tamp, maskinen igang og lukene skalket. Men enda sto vannføika over båten og så det forferdelige regnet som ordentlig pøset ned. Men vi kom nå avsted derfra også. Imidlertid fikk vi NO-monsunen imot så vi ble liggende der og stampe, måtte inn til Amoy for å komplettere kullbeholdningen. Men etter en tids forløp kom vi da endelig til Nagasaki, Japan, som var vårt bestemmelsessted etter en utreise fra Norge på 90 dager, som under almindelige forhold med vår fart kunde vært gjort på litt over den halve tiden.

I Japan ble jeg i 7 år på hvalfangst, ja, jeg var jo hjemme et par turer på den tiden. Fisket det første året på Korea for norsk regning, men så ble båten solgt til Japan og jeg med den. Der var jeg i 6 år, men så ble jeg så ille plaget av gigt, især i bena, så jeg hadde vondt for å stå på skytterlemmen, især når det var sjøgang. Kunne ikke sette sjøbein, som det heter på sjømannsproget.

Jeg besluttet mig da for å reise hjem, gi opp sjøen. Da var jeg 60 år. Fikk telegram fra mitt rederi der nede året etter om å komme igjen, men jeg turde ikke våge mig avsted.

Siden har jeg bodd her på sydsiden av Veierland nær vannet. Her er et vakkert sted for folk som liker vannet da. Her har jeg ruslet og fisket litt til

tidsfordriv samt litt andet småtteri som jeg har hatt lyst til.

Et kystbilde av Hans Heyerdahl. Holmestrand 1887.

Men nu i de to siste årene har jeg ikke kommet på vannet grunnet gigten og dette har vært mig en stor sorg. Men jeg er ellers frisk, leser og skriver uten briller tross jeg har passert de 85. Jeg har hele tiden på sjøen vært frisk når jeg undtar gigten i det siste.

Jeg har aldri vært med på forlis, bare et par grunnstøtniger med hvalbåtene. Jeg har hele tiden både på sel- og hvalfangst vært blant de heldigste med hensyn til fangsten.

Ærbødigst
Mauritz Jacobsen (sign)
Veierland 10. November 1938

Originalen til nærværende opptegnelser er i Norsk Sjøfartsmuseums arkiv (Personalia-arkivet).

Fra stenbroen til Strynø

(BAI) fra en av våre lesere har vi mottatt følgende klipp sakset fra (noe vi har tolket som) Jylls Posten. Vi håper journalisten, Maria Rørbek, tilgir at vi har tillatt oss en viss fornorskning, dog ikke i sitatene.

En må med fergen for å komme til slakteren, og nattelivet begrenser seg til kroa som stenger kl. 20.00 på hverdager.

Det er en stor omveltning o flytte til Strynø i det Sydfynske Øhav, når en kommer fra København. Men familien Remdrup med tre barn og to voksne er blitt så begeistret for øya at de ikke vil vekk.

Og det var hensikten da Foreningen Livstræet for halvannet år siden tilbød dem en billig leilighet. Foreningen prøver å trekke barnefamilier til øya ved hjelp av to leiligheter der familiene kan prøvebo i to år.

På denne måten har foreningen skaffet øya tre nye barnefamilier. Øya har 200 innbyggere og 20 barn under 9 år.

«Jeg kan godt lide at bo her fordi der er mange børn. Vi leger løver og lager træet om til en ubåd og et rumskib», sier Patrick Remdrup på 6 år. Patrick går på skolen sammen med 10 andre barn. Etter 4. klasse må barna med ferge til Rudkøbing.

«Selvfølgelig er der også børn i København, men der kunde han ikke bare rende alene ned på legepladsen på grund av trafikken. Han oplevede som om, der ikke var børn,» forklarer hans mor, 27 årige Laila Remdrup.

På Strynø tør hun la ungene leke alene. Foreldrene holder øye med hverandres barn og hele øya er ungenes lekeplass.

«Inden vi flyttede, var vi mæget spændte på, hvordan det ville gå. Pludselig skulle vi være afhængige af en færge for at komme væk,» sier Laila. «Men nu er vi faldet til. Her er så fredligt, at man kan gå fra sin bil uden at låse den, og folk kommer hinanden mere ved. I København er naboen bare en fremmed blandt fremmede.»

Da Laila for fire måneder siden fødte Philip, fikk hun mange blomster og gaver fra folk på Strynø.

«Også nogle jeg næsten ikke kender. Og det ville jo aldrig være sket i København,» sier Laila.

«Det var en god Whisky» Sjefred.

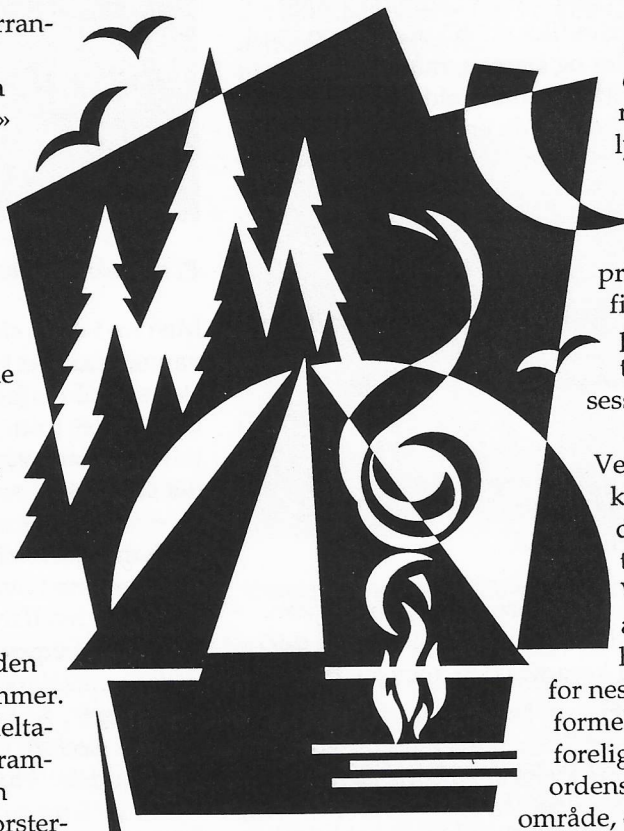
VEIERLAND-FESTEN

- de unges velkommen til sommeren
- en tradisjon som er kommet for å bli.

Veierlandfesten ble første gang arrangert i 1993. Det var det året avslutningsklassen ved Borgheim skole arrangerte «avslutningsfest» på Kjølholmen med Peder Schmedling, Leslie Beecher og Torgny Karlsen som den harde kjerne. Festen ble vellykket selvfølgelig med gitarspill, sang og rør som det store innslaget.

I de påfølgende år har den samme «harde kjerne» tatt initiativet til nye fester, med større eller mindre tilslutning og med vekslende anerkjennelse fra omgivelsene. 1997 var et topp år med ca 170 deltakere hvorav mange kom helt fra Drammen og Oslo.

Årets fest, som gikk av stabelen den 30 mai, samlet rundt 100 ungdommer. Igjen var det et stort innslag av deltakere fra fjerne strøk som Oslo, Drammen og Sandefjord. 1998 var den første festen med «anlegg». Et forsterkeranlegg var leid inn og en strømgenerator sørget for den nødvendige krafttilførsel. Et steg videre, sett med arrangørenes øyne. Ikke alle var like begeistret for det lydnivå man opp-

nådde slik at utpå natten kom politiet, etter klager fra naboer, for å dempe lyden. Dette var, iht den «harde kjerne», et initiativ som ble satt pris på, idet mange fikk transport med politibåten tilbake til Tønsberg. Suksess igjen.

Veierlandsfesten er kommet for å bli, sier den «harde kjerne» til Veierlendingen. Vi har lært noe arrangementsmessig hvert år, sier de og for neste års fest skal de formelle godkjennelser foreligge. Et sterkere ordensvern, et avstengt område, ordnede skjenkeforhold og en sponsor i ryggen i tillegg til god musikk og mange glade ungdommer er ønsket for kommende års Veierlands fester, sier kjernekarene til slutt.

3 serveringssteder på øya

(BAI) *En kort beskrivelse av inntrykkene etter en rask lørdagsrunde (kanskje ikke så rask, men veldig hyggelig).*

Dagros

Dagros var første stopp. Lørdag serveres rømmegrøt og den hjemmebakke kringla får du hver dag. Begge deler anbefales. Ellers er det varme pølser og annen kioskmat her. Denne lørdagskvelden var det her jeg taff flest Veierlendinger, og jeg tror nok jeg tør si at slik er det ofte. En halvliter koster kr 39,- og det serveres vin om du ønsker det.

Praten uteservering

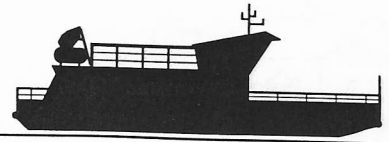
Andre stopp. Denne lørdagskvelden var det nesten tomt, men jeg prøvde å få plass her under en av fotballkampene i VM, da var det fullt. Jeg har spist middag her og tør skryte av kokken. En halvliter kostet kr 35,- og smakte like godt her som andre steder (den ble til og med servert i ordentlige glass).

Nedre Alby

Tredje og siste stopp. Nå var det blitt så mørkt at busskortet kunne brukes som pressekort. Jeg testet ikke maten, men de serverer middag med meny som varierer med ukedagen — ring og sjekk. De har hatt lokal østers et par lørdager — må prøves. Servicen var topp. Damen ordnet smørbrød til en av gjestene langt over midnatt. Utsikten var fin. Halvliteren kostet kr 42,- og her kan du få akevitt.

Alle steder

Det er spesielt hyggelig når vert(tinnen) er til stede. Jeg må bare si det: Jeg hater å sitte i plaststoler og jeg hater å drikke av plastglass og plastkopper. Det skal være ordentlig vare. Rett skal være rett: Jeg fikk halvliter i glass på Praten og Dagros har enda noen ordentlige benker.

Veierland Vel 1997

(BAI) At Veierland vel er en aktiv og oppegående forening har det siste året bevist fullt ut. Vi har sakset litt her og litt der fra årsmøte og årsberetning.

Kommunedelplan

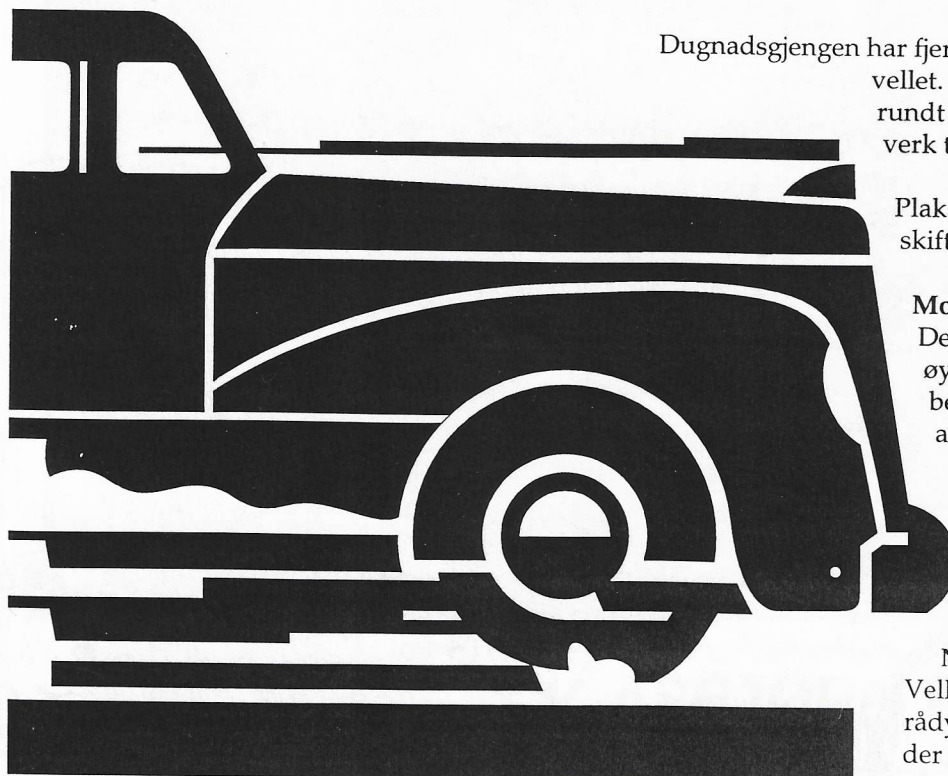
Kommunedelplanen for Veierland ble vedtatt i kommunestyret sommeren 1997. Dette har vært en stor sak for vellet i flere år. Så også i 1997. Vellet er godt fornøyd med planens intensjoner og målsettinger, men plankart og utfyllende bestemmelser (den juridisk bindende delen) er ikke slik vellet ønsker. Vellet hadde viktige innvendinger vedrørende boligbygging og næringsutvikling. Disse innvendingene ble ikke tatt til følge i planen.

Vellet følger opp planen med en egen boligbyggruppe der Atle, Egil og Øyvind er innvalgt.

Kommunen har ikke den endelige planen for kloakkutbyggingen klar. Dette stopper boligbyggingen inntil videre.

Fergeruter

En annen sak som engasjerte medlemmene var den nye ruteplanen for fergen. Men siden vellet kom inn alt for sent, og nærmest tilfeldig, var det lite foreningen fikk gjennomslag for. Den nye ruteplanen medfører flere avganger enn tidligere, men det er dårligere korrespondanse mellom buss og ferge. Rutene er dessuten ikke tilpasset normale arbeidstider.

Subject: Veierlendingen

Date: Thu, 12 Feb 1998 00:29:11 -0800

From: Jørn Arnesen

<jarnesen@sn.no>

To: bjoernai@online.no

Hei på deg!

Det var hyggelig at det kom et nummer av Veierlendingen igjen. Men jeg savnet et innlegg om havfiskeklubben og bilde av den fine skøyta til kjøpmann Hoel. Det kommer kanskje i neste utgave?

Til orientering, vi har fått ny adresse:
bla, bla, bla...

Hilsen Jørn Arnesen

Søndagsruter til Båsølkka ble det ikke gjennomslag for, men det ble vinterruter ut skoleåret.

Utearealer og utvendig vedlikehold

Oppgradering av utearealet rundt vellet var et av satsningsområdene i 1997. Lekeplassen med hval, hvalbåt, sklie og husker er finansiert med penge-gaven fra Ragnar Christensen, tilskudd fra fylkesmannen og egne midler.

Vellet er malt utvendig, og muren ved inngangen er pusset.

Dugnadsgjengen har fjernet trær på plassen rundt vellet. De har dessuten planert rundt lekeplassen og laget rekkverk til trappa inn til vellet.

Plakatene rundt på øya er skiftet ut med nye.

Motorisert ferdsel

Den motoriserte ferdsel på øya er økende. Vellet har behandlet problemet, men avventer situasjonen. Dette fordi det antas at kommunen vil komme med nye regler i henhold til målsetting i kommunedelplanen.

Naturvern

Vellet mener det er for mange rådyr på øya og styret arbeider for økte fellingskvoter.

Veierland skole

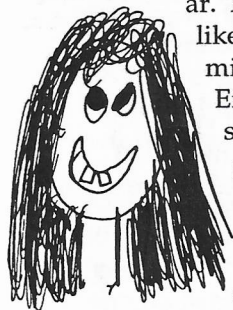
Veierland skole har i år vært udelt. Vi begynte med 7 elever i høst, men pr. idag er det 11 elever på skolen. Vi håper på fortsatt økning, slik at skolen kan bli todelt. Da trenger vi 13 elever her, og det skulle ikke ta lang tid dersom trenden fortsetter. Vi er tre lærere og en vaktmester på skolen. Likt for alle er at vi liker oss godt!! Her kommer en liten presentasjon av oss på skolen:

1. klasse

Hei, jeg heter **Eirik** og er 6 år. Jeg liker best å sparke på sparke-sykkel og leke i sandkassa. I fritiden liker jeg å sykle og leke.

Jeg heter **Siri** og er 6 og et halvt år. Her på skolen liker jeg best forming og matte.

Eirik og jeg har størst slangeagurk. I fritida liker jeg å ri hos Britt. Jeg liker meg godt her på skolen.

2. klasse

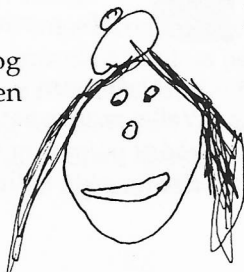
Jeg heter **Mari** og bor på Kjøpmannskjær. Jeg reiser med ferge eller egen båt hver dag. På skolen liker jeg godt naturfag. Vi har plantet slangeagurk, og jeg er spent på hvor store de blir og hvor mange agurker vi får.

Jeg liker matte og kristendom veldig godt.

Hjemme liker jeg best å gå tur. Det er koselig å gå i åsen der vi bor.

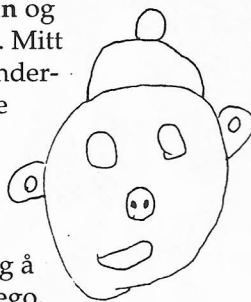
Jeg heter **Lone** og bor rett ved siden av skolen. Jeg liker best gym og forming.

Når jeg har fri, liker jeg å leke ute.

4. klasse

Jeg heter **Robin** og er 9 og et halvt. Mitt etternavn er Andersen Aarnes. De beste fagene mine er gymnastikk og forming. I fritiden liker jeg å leke med smålego.

En sann historie. Da jeg var liten krabba jeg opp trappa. Da jeg var oppe, tok jeg lebe-stiften. Så datt jeg ned trappa. Da jeg var nede, kom mamma og tok lebe-stiften.

Hei jeg heter **Yvonne** og er 9 år.

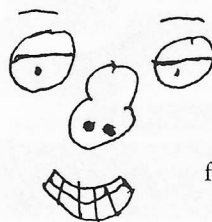
Jeg bor på Tangen og går i 4. klasse.

Jeg liker hester og dyr. Jeg er født 3/12 1988. Jeg liker å høre på musikk, i vert fall Spice girls og Hanson. På skolen liker jeg

forming. Jeg har en katt som heter Nusse og er 8 år. Jeg liker også å spille play station og data.....

Jeg heter **Lars** jeg er 10 år. Jeg liker å fiske veldig godt. I friminutte liker jeg å høre på

musikk og spille fotball. På skolen liker jeg å tegne. Jeg synes at det er litt rart for at da jeg bodde i Lillehammer så var det 345 elever, og her på Veierland er det 11 elever. men jeg har fått venner og de er greie.

Hei jeg heter **Nicolai** og jeg er 10 år. Det jeg liker best på skolen er Engelsk og forming og matte. I fritiden min liker jeg å høre på musikk og spille fotball og på søndag den 26/4 fikk jeg et lam.

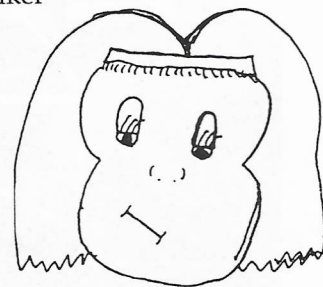

Hei jeg heter **Jesper**. Det jeg liker best på skolen er engelsk og forming. I fritiden min liker jeg å sove.....

6. klasse

Hei jeg heter **Rebecca** og er 11 år. Det jeg liker best på skolen er forming. I fritiden min liker jeg å danse, tegne og høre på musikk. Jeg og venninnen min (Helene) går på jazz-ballett.

Hei jeg heter **Helene** og er 11 år. Det beste jeg vet på skolen er forming, gym og

kr-dom. I fritiden liker jeg og være sammen med andre , høre på musikk , male og lage gips former.

Hobbyene mine er: Danse med Rebecca, hvis jeg får mulighet til å ri så gjør jeg det.

Lærerne:

Jeg heter Terje og er rektor på skolen. Tidligere har jeg jobbet for det meste på ungdomstrinnet

på en skole i Horten og på Den norske skolen i London. Jeg bor i Tønsberg kommune. Når jeg har fri, liker jeg å tilbringe tida sammen med familien min. Jeg har hobbyer som

også stjeler mye tid, 5 skotske hjortehunder, 20 høner og en diger hage. Jeg stortrives på Veierland.

Siri Eilertsen heter jeg og er lærer i ca. 30 % stilling på skolen. Jeg jobber også på Greveskogen v. g. skole, hvor jeg underviser i forming. For det meste har jeg undervist i videregående skole, men stortrives med de fine elevene vi har på Veierland skole.

I min fritid er det hyggelig å være sammen med familien, men

jeg får også tid til å synge litt. For tiden synger jeg i et kor på Nøtterøy.

Vår familie er glad i å seile, så mye av sommeren tilbringer vi i båt. Jeg vil si at Veierland er en perle i Nøtterøyskjærgården.

Jeg heter Vigdis og er lærer. Jeg er her på skolen 4 dager i uka, den femte dagen er jeg hjemme med ungene mine. Før, da jeg hadde litt fritid spilte jeg revy, nå er tida litt for knapp. Jeg stortrives på Veierland skole.

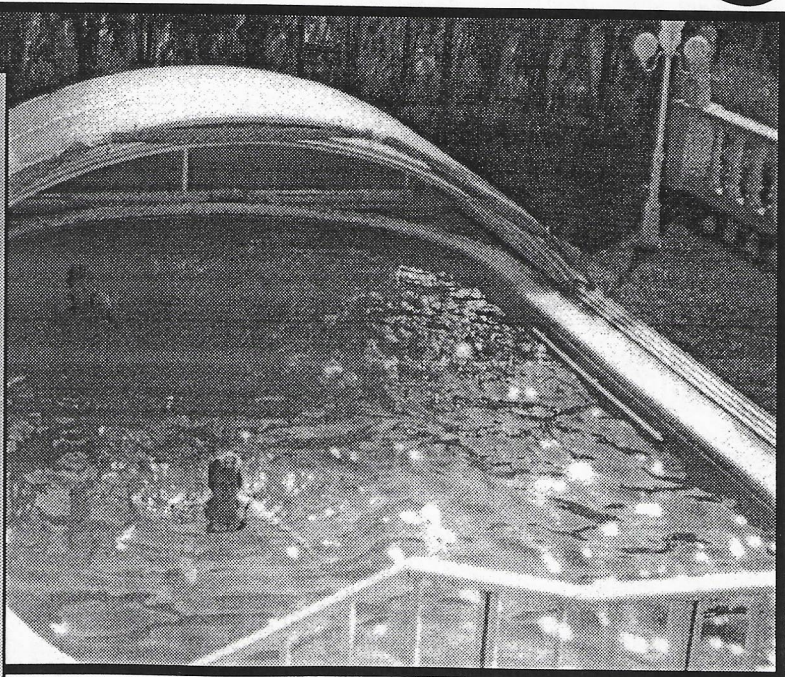

Svømmebasseng

MED
TELEDOM
SCHWIMMBAD-ÜBERDACHUNG

- Manuelle og automatiske sikkerhetssystemer
- Bassengtyper: over mark, støpte, murte og tre
- Med duk/fliser
- Boblebad, rutsjebaner, badstuer
- Kjemikalier
- Totalprosjektering.

Asbjørn Evensen
Postboks 28
3150 Tolvsrød
Telefon: 33 33 01 50
Mobil: 94 20 96 91

FIRMA
ASBJØRN EVENSEN

Om hyttens standard

(red 2) Fra bladet *Nærings Eiendom* nr 8 har vi sakset følgende gode oversettelser.

Enkel standard betyr: Fire vegger og tak.

Eldre og ærverdig betyr: Oppussingsobjekt.

Trenger noe oppussing betyr: Rivningsobjekt.

Nostalrisk innredning betyr: Ingenting er forandret fra den gang huset eller hytten ble bygget.

Stort potensiale betyr: Auda. Her må det meste gjøres.

Rehabiliter/oppusset betyr: Ærverdig sommerhus eller villa som har fått særpreget sitt ødelagt med panoramavinduer, linoleumsgulv og 70-tallsinteriør.

Koselig betyr: Hytta er bitteliten, nesten som et dukkehus.

Naturtomt betyr: Tidligere eier har latt tomte gro fullstendig igjen.

De grå spalter
Kr 20,- pr oppføring
Kr 10,- for medlemmer av VNF

Ferie og fritid

Nedre Alby Gård

- Opplevelsesferie
- Hytter og rom.

Kjøp og salg

Dagros — Anne Torgersen

- Kioskvarer.

Nokart Brynilsen

- Bjørkved til peiskosen.

Veierland Landhandel

Salg av:

- Kolonialvarer
- Kioskvarer
- Båt- og fiskeutstyr
- Jernvarer
- Leker.

Veierland Hytteservice

Salg av:

- Batterier
- Bensin/olje
- Brannslukningsapparater og materiell.

Servering

Dagros — Anne Torgersen

- Servering — spisested.

Nedre Alby Gård

- Servering — alle rettigheter
- Arrangementer — store og små.

Tjenester

Arne Torgersen — Byggmester

- Brygger
- Nybygg og tilbygg
- Restaurering
- Vaktmestertjenester
- Vedlikehold.

Egil Torgersen

- Graving — beltegraver
- Transport.

Geir Prytz

- Innvendig og utvendig vedlikehold
- Sopp og alge fjerning
- Impregnering av treverk.

Veierland Hytteservice

- Båtopplag
- Hytteoppsyn
- Kopiering og fax
- Motorverksted
- Sykkelverksted
- Trefelling
- Vaktmestertjenester
- Vedkapping.

Utleie

Anne og Bjørn Arve

Utleie av:

- Annekset — Peis og kjøkkenkrok

Egil Torgersen

Utleie av:

- Leker.

Nedre Alby Gård

- Rom
- Hytter
- Sykler
- Båter.

Veierland Hytteservice

Utleie av:

- Betongblandere
- Flisehogger
- Steinboremaskin
- Vedklyver.

Informasjon om annonsørene

Anne og Bjørn Arve
Telefon: 333 88 222
Telefon BA jobb: 333 86 399

Arne Torgersen
Telefon: 333 88 221
Mobil: 909 19 031

Dagros — Anne Torgersen
Telefon: 333 88 074

Egil Torgersen
Telefon: 333 88 083
Mobil: 905 19 948

Geir Prytz
Telefon: 333 88 026

Nedre Alby Gård
Telefon: 333 88 230
Mobil: 915 13 077

Nokart Brynilsen
Telefon: 333 88 113
Mobil: 916 42 622

Veierland Hytteservice
Telefon/fax: 333 88 005
Mobil: 901 40 613

Veierland Landhandel
Telefon: 333 88 013